

Albina și musca

E primăvară! Ciocârlia se înalță spre văzduh și de acolo cântă mai vesel ca niciodată. Furnicile harnice aleargă cu voieșie pe trunchiurile copacilor. Gândacii și albinele ies de prin cotloanele care le-au servit drept adăpost peste iarnă. După ce gustă din prospețimea noului anotimp, zboară veseli prin văzduh.

Fluturi de diferite culori se zbenguie în lumina caldă a începutului de primăvară. Doar unul nu-și găsește liniștea – vrea să găsească cât mai repede un câmp cu flori.

Se hotărăște să întrebe o muscă:

– Sunt flori prin apropiere?, spuse timid.

– Nu știu dacă sunt flori, dar acolo în mormanul acela de gunoi poți găsi toată mizeria pe care o vrei.

Și începu musca să-i înșiruie toate locurile murdare pe unde a fost.

Dezamăgit, fluturele întreabă o albină:

– În afară de mormanul de gunoi, ai văzut vreo floare prin preajmă?

Albina mirată îi răspunde:

– Morman de gunoi? Nu, n-am văzut așa ceva, pe aici e plin de flori parfumate.

Și albina începu să-i înșiruie toate locurile cu flori și toate pajiștile din apropiere.

Bucuros, fluturele urmă sfaturile albinuței și găsi o pajiște frumoasă plină de flori. Oare cum nu a văzut musca o așa frumusețe? se tot întreba fluturașul zburând liber printre petalele multicolore ale florilor. Oare musca nu știe decât unde este mizeria, în timp ce albina știe doar unde se găsesc florile dulci și parfumate?

Cei care se aseamănă cu muștele, găsesc răul în orice și sunt preocupați de el.

Aceștia nu văd binele din jurul lor.

Dar cei ce se aseamănă cu albinele, nu văd decât bine, oriunde s-ar uita.

Să fiți albinuțe!

Părintele Paisie Aghioritul

Cozonacul

Pomii încep să înmugurească, se ivesc florile, se aude zumzăitul albinuțelor harnice, apar găzele, fluturii zboară peste tot, păsările ciripesc voios, vântul adie lin, ziua crește, iar pădurea freamătă de așteptare. Totul e verde.

Dis-de-dimineață brutarul a făcut un cozonac și a plecat cu el în pădure. "Am să-l dăruiesc celei mai bune viețuitoare", a gândit brutarul.

Într-un luminiș s-a întâlnit cu bursucul.

– Ooo! Ce cozonac grozav! a zis el. Încotro mergi?

– Vreau să-l dăruiesc celei mai bune viețuitoare. Care este după părerea ta aceasta?

– Eu, eu sunt cel mai bun! a strigat bursucul.

– Nu, nu tu ești! a clătinat din cap brutarul și a plecat mai departe.

S-a întâlnit apoi cu iepurele care, văzând cozonacul, a zis:

– Ce cozonac înmiresmat! Ce vrei să faci cu el?

– Vreau să-l dăruiesc celei mai bune viețuitoare din pădure.

– Păi, eu sunt cel mai bun. Cum n-ai aflat încă?

– Nu știu! i-a răspuns brutarul. Am să mă mai gândesc...

Chiar atunci a ieșit dintr-o tufă ariciul.

– O, ce cozonac frumos! Unde-l duci? a întrebat el.

– Vreau să-l dăruiesc celei mai bune viețuitoare. Cine crezi că-l merită?

S-a gândit ariciul, apoi a zis:

– Dă-i cozonacul jderului. El este foarte bun. Nu va uita să-l împartă cu broasca țestoasă și cu veverița. Îi va servi și pe bursuc și pe iepure. Lor le plac mult cozonacii.

Brutarul s-a bucurat: "Acum știu cui să dau cozonacul!", și-a spus el. Și i l-a dăruit... ariciului.

Dragostea este o comoară nepătrunsă: cine o posedă, e bogat; cine n-o are, e sărac.

Sf. Vasile cel Mare

